

— zaviazat' Cyperskú republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Vychádza sa z toho, že Archi Ilektrismou Kyprou (Elektrizačný úrad Cypru) porušila pri verejnom zaobstarávaní s referenčným číslom 40/2005 týkajúcom sa zmluvy o prieskume, dodávke a postavení štvrtej jednotky tepelnej elektrárne vo Vasilikos smernicu 93/38/EHS a smernicu 92/13/EHS.

Pokiaľ ide o porušenie článku 4 ods. 2 a článku 31 ods. 1 smernice 93/38, podľa názoru Komisie k tomuto porušeniu došlo v dôvodoch odmietnutia ponuky sťažovateľa a pripustenia ponuky iného uchádzača na základe kritéria, ktoré nebolo vo vyhlásení verejného obstarávania jednoznačne uvedené.

Pokiaľ ide o porušenie smernice 92/13, Komisia sa domnieva, že verejný obstarávateľ porušil po prvé smernicu 92/13, ktorá sa má vykladať vo svetle cieľov jej účinnosti, tým, že sám vytvoril svojim postojom neistú situáciu týkajúcu sa výkladu dôvodov, ktoré mali viesť k odmietnutiu ponuky sťažovateľa, a po druhé tým, že verejný obstarávateľ nemôže odôvodniť svoje rozhodnutie púhym odkazom na hodnotiace správy.

(¹) Smernica Rady 93/38/EHS zo 14. júna 1993 o koordinácii postupov verejného obstarávania subjektov pôsobiach vo vodnom, energetickom, dopravnom a telekomunikačnom sektore (Ú. v. ES L 199, s. 84; Mim. vyd. 06/002, s. 194).

(²) Smernica Rady 92/13/EHS z 25. februára 1992, ktorou sa koordinujú zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia o uplatňovaní právnych predpisov Spoločenstva, o postupoch verejného obstarávania subjektov pôsobiach vo vodnom, energetickom, dopravnom a telekomunikačnom sektore (Ú. v. ES L 76, s. 14; Mim. vyd. 06/001, s. 315).

Žaloba podaná 8. júla 2009 — Komisia Európskych spoločenstiev/Maďarská republika

(Vec C-253/09)

(2009/C 233/10)

Jazyk konania: maďarčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločenstiev (v zastúpení: R. Lyal a K. Ritzné Talabér, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Maďarská republika

Návrhy žalobkyne

— určiť, že Maďarská republika si nesplnila povinnosti vyplývajúce jej z článkov 18 ES, 39 ES a 43 ES a z článkov 28 a 31 Dohody o EHP tým, že zaobchádza nevýhodnejšie s kúpou bytu nachádzajúceho sa v Maďarsku ako náhrady za byt nachádzajúci sa v inom členskom štáte než s kúpou bytu nachádzajúceho sa v Maďarsku ako náhrady za byt nachádzajúci sa v tom istom členskom štáte,

— zaviazat' Maďarskú republiku na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Predmetom tejto žaloby je maďarská daňová úprava, podľa ktorej pri určení základu dane splatnej v okamihu nadobudnutia vlastníckeho práva k bytu nachádzajúceho sa v tuzemsku je prípustné odpočítať si od hodnoty nadobudnutého bytu cenu predaného bytu len vtedy, keď sa predaný byt nachádza v tuzemsku.

Toto ustanovenie je v rozpore so slobodným pohybom osôb a so slobodou usadiť sa upravenými v článkoch 18 ES, 39 ES a 43 ES a v článkoch 28 a 31 Dohody o EHP.

Cieľom uvedených ustanovení práva Spoločenstva je uľahčiť občanom členských štátov Spoločenstva výkon akejkoľvek zárobkovej činnosti kdekoľvek v Spoločenstve a zároveň zakázať akékoľvek ustanovenia, v dôsledku ktorých by sa občania niektorého členského štátu Spoločenstva, ktorí chcú využiť svoje právo na slobodný pohyb a vykonávať hospodársku činnosť na území iného členského štátu, mohli dostať do menej priaznivého postavenia. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že ustanovenia, ktoré bránia alebo odrádzajú občana členského štátu, aby opustil štát svojho pôvodu s cieľom využitia svojho práva na slobodný pohyb, sú prekážkou uvedenej slobody aj v prípade, že sa uplatňujú bez ohľadu na štátne občianstvo príslušnej osoby.

Napadnutú maďarskú daňovú úpravu možno bezpochyby považovať za opatrenie takéhoto druhu. Následkom vylúčenia z uvedenej daňovej výhody pociťujú cudzinci a maďarskí občania, ktorí využívajú svoju slobodu pohybu žili určitú dobu v inom členskom štáte a tam si kúpili byt, menší záujem o kúpu bytu v Maďarsku než tí, ktorí žijú v Maďarsku a kúpia si nový byt namiesto bytu, ktorý už vlastní na území tohto štátu. Maďarské právne predpisy týmto spôsobom jasne môžu odrazdzovať občanov iných členských štátov od usadenia sa v Maďarsku. Podľa názoru Komisie tie osoby, ktoré už zaplatili pri kúpe bytu podobnú daň v štáte, v ktorom predtým bývali, sú v rovnakej situácii ako osoby, ktoré si svoj byt kúpili predtým v Maďarsku. Preto by sa malo s takýmito osobami zaobchádzať rovnako. Keďže maďarské právne predpisy stavajú osoby kupujúce si byt ako náhradu za byt v inom členskom štáte do menej priaznivej situácie než v ktorej sú osoby kupujúce si byt v tuzemsku, ktoré už predtým v tuzemsku byt vlastnili, zaobchádzajú teda rozdielne s objektívne rovnakými situáciami, a sú preto diskriminačné.

Jediný argument, ktorý vláda Maďarskej republiky predložila, nemôže takéto porušenie práva odôvodniť.

Po prvé, pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa nevyhnutnosti zabezpečiť koherentnosť daňového systému, je potrebné konštatovať, že v danom prípade nemožno zistiť priamu súvislosť medzi príslušnou daňovou výhodou a vyrovnaním tejto výhody prostredníctvom stanoveného zdanenia, ktorá je však potrebná na to, aby argumentácia o nevyhnutnosti zabezpečiť koherentnosť daňového systému mohla odôvodňovať obmedzenia

výkonu základných slobôd. Z hospodárskeho hľadiska neexistuje žiadna priama súvislosť medzi nadobudnutím druhého bytu a povinnosťou zaplatiť daň a medzi kúpou prvého bytu a vtedy zaplatenou daňou, súvislosť medzi týmito skutočnosťami vytvoril len maďarský zákonodarca.

Konečne, pokiaľ ide o argument maďarskej vlády, že zohľadnenie nehnuteľnosti predanej v inom členskom štáte a dane zaplatenej v dobe jej kúpy a zabránenie prípadnému zneužitiu, ku ktorému pri tom mohlo dôjsť, by spôsobovalo vážne administratívne problémy, Komisia tvrdí, že potenciálne administratívne problémy nemôžu v žiadnom prípade odôvodniť porušenie základných slobôd zaručených právom Spoločenstva. Maďarská republika má určite možnosť stanoviť určité požiadavky v záujme zaobstarania potrebných informácií, avšak tieto požiadavky nesmú byť neprimerané k sledovanému cieľu.

Odvolaie podané 15. júla 2009 Úradom pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) proti rozsudku Súdu prvého stupňa (šiesta komora) z 29. apríla 2009 vo veci T 23/07, Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG/Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory)

(Vec C-265/09 P)

(2009/C 233/11)

Jazyk konania: nemčina

Účastníci konania

Ovdotateľ: Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (v zastúpení: G. Schneider)

Ďalší účastník konania: Borco-Marken-Import Matthiesen GmbH & Co. KG

Návrhy odvolateľa

- zrušiť napadnutý rozsudok,
- zamietnuť žalobu proti rozhodnutiu štvrtého odvolacieho senátu Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) z 30. novembra 2006 vo veci R 808/2006-4, alternatívne, vrátiť vec Súdu prvého stupňa,
- zaviazat ďalšieho účastníka konania na náhradu trov konania tak na prvom stupni, ako aj trov odvolacieho konania.

Odvolaie dôvody a hlavné tvrdenia

Opravný prostriedok smeruje proti rozsudku Súdu prvého stupňa, ktorým bolo zrušené rozhodnutie štvrtého odvolacieho

senátu Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu z 30. novembra 2006 o zamietnutí žiadosti odporkyne v odvolacom konaní o zápis označenia „a“ ako ochranné známky Spoločenstva. Súd prvého stupňa dospel k názoru, že odvolací senát nesprávne použil článok 7 ods. 1 písm. b) nariadenia Rady (ES) č. 40/94 (ďalej len: „nariadenie č. 40/94“) tým, že chýbajúcu rozlišovaciu spôsobilosť prihlasovaného označenia odvodzoval len z toho, že nemá žiadne grafické zmeny alebo ornamenty vo vzťahu k štandardnému typu písma Times New Roman, bez toho, aby konkrétne preskúmal jeho spôsobilosť rozlíšiť v povedomí relevantnej skupiny verejnosti predmetné tovary od tých, ktoré pochádzajú od konkurentov žalobkyne.

Ako odvolací dôvod sa uvádza porušenie článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94. Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu zastáva názor, že Súd prvého stupňa tento predpis nesprávne vyložil z troch hľadísk.

Po prvé na rozdiel od názoru Súdu prvého stupňa nie je vždy nevyhnutné pri skúmaní podľa článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 zistiť rozlišovaciu spôsobilosť označenia prostredníctvom konkrétneho preskúmania týkajúceho sa jednotlivých tovarov. Judikatúra pre jednotlivé kategórie označení (napríklad trojrozmerné označenia, farebné známky, slogany, mená domén) pripúšťa preskúmanie konkrétnej rozlišovacej spôsobilosť v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94 na základe všeobecných vyhlásení o vnímaní konzumentov a o ich ovplyvňovaní a upúšťa pritom často od konkrétneho preskúmania prihlasovaných tovarov a služieb. Judikatúra taktiež uznala, že určité kategórie označení môžu nadobudnúť konkrétnu rozlišovaciu spôsobilosť spravidla len na základe spôsobu ich používania.

Po druhé Súd prvého stupňa neuznal, že preskúmanie rozlišovacej spôsobilosti je rozhodnutím s prognostickým charakterom a má preto vždy charakter domnienky.

Po tretie Súd prvého stupňa nerešpektoval rozdelenie dôkaznej povinnosti v rámci skúmania podľa článku 7 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 40/94, keď predpokladal, že Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu musí neexistujúcu rozlišovaciu spôsobilosť prihlasovaného označenia vždy preukázať odkazom na konkrétne skutočnosti. Konanie týkajúce sa zápisu je správnym konaním a nie kontradiktórnym konaním, pri ktorom by Úrad pre harmonizáciu vnútorného trhu musel prihlasovateľovi dokázať prekážky zápisu. Keď žalobca uplatňuje, že prihlasovaná ochranná známka má v rozpore s posúdením Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu rozlišovaciu spôsobilosť, je teda vecou žalobcu, aby konkrétnymi a fundovanými údajmi preukázal, že prihlasovaná ochranná známka má rozlišovaciu spôsobilosť buď v dôsledku svojej povahy alebo ju získala používaním.